

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6Sžfk/12/2017
Identifikačné číslo spisu: 3016200228
Dátum vydania rozhodnutia: 18.05.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Jozef Milučký
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:3016200228.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a z členiek senátu JUDr. Moniky Válašikovej, PhD. a JUDr. Aleny Adamcovej, v právnej veci sťažovateľa: MAGNUS gallery s.r.o., so sídlom Ďurgalova 2, 831 01 Bratislava, zastúpeného Mgr. Lindou Klanicovou, advokátkou so sídlom Ľubinská 3, 811 03 Bratislava, proti žalovanému: Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, so sídlom Lazovná 63, 974 01 Banská Bystrica, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100015525/2016 z 5. januára 2016, o kasačnej sťažnosti žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/75/2016-56 z 22. novembra 2016, takto

rozhodol:

I. Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti právoplatnému rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/75/2016-56 z 22. novembra 2016 z a m i e t a .

II. Sťažovateľovi nárok na náhradu trov kasačného konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

I.

Konanie na krajskom súde

1. Krajský súd v Trenčíne (ďalej v texte rozsudku len „prvostupňový súd“ alebo „krajský súd“) rozsudkom č. k. 11S/75/2016-56 z 22. novembra 2016 podľa ust. § 190 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) zamietol žalobu a žalovanému nepriznal náhradu trov konania.

2. Podanou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 100015525/2016 z 5. januára 2016, ktorým žalovaný potvrdil rozhodnutie Daňového úradu Trenčín č. 20934201/2015 z 5. októbra 2015, ktorým podľa § 68 ods. 5 zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „daňový poriadok“), žalobcovi určil rozdiel dane v sume 12.646,76 Eur na dani z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrtrok 2014 z dôvodu porušenia ust. § 49 ods. 1, ods. 2 písm. a) zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty (ďalej len „zákon o DPH“) tým, že neboli splnené zákonom stanovené podmienky pre uplatnenie

práva na odpočítanie dane z prijatých dodávok tovaru a služieb, ktoré mala zrealizovať spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka.

3. Krajský súd v odôvodnení svojho rozhodnutia považoval za otáznu okolnosť, či spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka bola aj skutočným dodávateľom stavebných prác, grafických prác, reklamných letákov a billboardov pre žalobcu podľa sporných faktúr.

4. Ďalej poukázal na výpovede oprávneného zástupcu dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka R. A., ktorý vo svojich výpovediach prezentoval zdaniteľné obchody so žalobcom. Ich reálnu existenciu preukazoval tvrdením o ich výkone v období od januára do marca 2014. Najskôr uviedol, že spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka nemala vlastných zamestnancov, práce realizovala cez W. I., ktorý ich dodanie pre menovanú spoločnosť poprel. Neskôr telefonicky kontaktoval správcu dane a uviedol, že práce realizovala spoločnosť nie cez W. I., ale prostredníctvom J. R., ktorý síce vo svojej výpovedi potvrdil výkon stavebných prác pre spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka, o čom predložil aj príslušné doklady, avšak mal až do 31. októbra 2014 prerušený výkon živnosti. Ďalej svedok R. A. sa vo svojej výpovedi zmiňoval o prvých troch mesiacoch roka 2014, z výpovede svedka J. R. bolo zistené, že práce mal realizovať až od marca 2014. Svedkovia R. A. a J. R. tiež zhodne potvrdzovali, že materiál na rekonštrukčné práce zabezpečoval R. s tým, že mu ich A. preplácal. Vo svojej prvej výpovedi však svedok R. A. vypovedal, že časť materiálu zohnal živnostník a časť spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka.

5. Krajský súd konštatoval, že významným faktorom pri hodnotení výpovede svedka R. A. sú aj skutočnosti, ktoré vyplynuli z výpovede konateľa žalobcu, Z. R. M.. Ten vypovedal, že rekonštrukčné práce na Hoteli Magnus zabezpečoval nájomca hotela, spoločnosť ACCOM, s.r.o. zastúpená pánom J., o ktorom sa svedok R. A. ako zástupca dodávateľskej spoločnosti ani raz nezmielil vo svojich opakovaných výpovediach. Konateľ žalobcu pritom nemal vedomosť o skutočnom dodávateľovi prác a tovarov, resp. o subdodávateľskom spôsobe zabezpečenia rekonštrukcie Hotela Magnus.

6. Dôvodil, že výsledky medzinárodnej výmeny informácií z Českej republiky, ktoré sa týkali reklamných billboardov, výslovne poprel tvrdenie svedka A. o ich dodaní spoločnosťou PAOLINO GRANDO, s.r.o. so sídlom v Českej republike. V odvolacom konaní predložené čestné prehlásenie J. M. z 23. októbra 2015, konateľa spoločnosti PAOLINO GRANDO, s.r.o., pritom nevzal do úvahy, nakoľko podľa súdnej praxe čestné prehlásenie nie je dôkazom.

7. Ďalej uviedol, že pokiaľ ide o vedenie účtovníctva spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka svedok R. A. pôvodne vypovedal, že firemné účtovníctvo mal na starosti Ing. J. X., ktorý ho viedol na počítači. Dodatočne spresnil, že účtovníctvo si vedie on na počítači a Z. X. mu len vypomáha. Zálohy účtovníctva ale nemal k dispozícii, nakoľko sa mu počítač pokazil a nepoznal pritom ani názov účtovného softwaru. Absenciu účtovných dokladov za mesiac január až júl 2014 vysvetlil ich odcudzením, pričom nevedel ani vysvetliť, kde sa nachádza účtovníctvo za august 2014.

8. Krajský súd vyhodnotil výpovede svedka R. A. ako nedôveryhodné. Jeho svedecké výpovede podľa jeho názoru trpia nielen podstatnými vnútornými rozporami, ale v rozhodujúcich bodoch sú v nesúlade aj s výpoveďami ďalších svedkov, resp. s inými dôkazmi. Pre svedka R. A. je podľa krajského súdu typické, že svoje nasledujúce vyjadrenia vždy prispôsobuje už známym skutočnostiam, aby vyvolal dojem objektívnosti, preto považoval jeho výpovede za nepravdivé.

9. Za nedôveryhodnú krajský súd vyhodnotil aj výpoveď svedka J. R., ktorý mal pozastavenú živnosť až do 31. októbra 2014, čo vylučuje skutočný výkon stavebných prác pre spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka, resp. robí nereálnym možnosť vystavenia faktúr pre túto spoločnosť.

10. Zistené skutočnosti tak vylučujú, aby spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka v rozhodnom zdaňovacom období mohla byť dodávateľom služieb a tovarov žalobcovi. Pochybnosti správcu dane o reálnosti fakturovaného dodávateľa, spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka sú tak založené na relevantných faktoch, ktoré nesvedčia o možnosti, aby v 1. štvrtroku 2014 mohla táto spoločnosť

reálne poskytnúť žalobcovi služby a tovary fakturované spornými faktúrami.

11. Krajský súd konštatoval, že sporné faktúry nepredstavujú zákonný podklad na odpočet DPH z dôvodu, že spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka nemohla v 1. štvrtroku 2014 reálne dodať žalobcovi zdaniteľné plnenie, existenciu ktorého správca dane nespochybňoval, nevznikla jej z tohto dôvodu daňová povinnosť (ale len formálne z dôvodu uvedenia na faktúre), ktorá by následne zakladala nárok žalobcu na odpočet DPH uvedenej na faktúrach od spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka ako dodávateľa tovaru a služieb.

12. K námietke žalobcu týkajúcej sa toho, kto a v akom rozsahu znáša v daňovom konaní dôkazné bremeno s poukazom na jeho vyjadrenie, že predložil všetky jemu dostupné doklady preukazujúce skutočné dodanie plnení, je podľa krajského súdu potrebné si uvedomiť, že podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH sú stanovené kumulatívne a objektívne, t. j. na ich bezpodmienečné splnenie sa viaže nárok na odpočet DPH. Ich nesplnenie nie je možné odpustiť ani pri vzniku zodpovednosti inej osoby za vady dokladu a za dobromyseľnosti daňového subjektu /žalobcu/. Naopak, zákonodarca požaduje pre ľahkú zneužiteľnosť, aby daňový subjekt, ktorý nárok na odpočet uplatňuje, preukázal existenciu podmienok, ktoré pre nárok na odpočet stanovil. Pokiaľ si platiteľ uplatňuje nárok na odpočítanie dane z dodávateľskej faktúry, musí byť schopný preukázať, že zdaniteľné plnenie bolo reálne uskutočnené, a to práve osobou uvedenou na faktúre.

13. Ďalej dôvodil, že samotná faktúra a doklady o ich úhrade sú len formálnou podmienkou uplatnenia si nároku na odpočítanie DPH na vstupe, nie však postačujúcou, pokiaľ nie sú odrazom reálneho plnenia. Podľa názoru krajského súdu, ak daňové a účtovné doklady /faktúry, doklady o úhrade a pod./ neodrážajú materiálne plnenie a boli vystavené bez skutkovej podstaty, nemôže byť žalobcovi na základe takýchto podkladov a zhodného tvrdenia účastníkov fakturovaného obchodu priznané právo na odpočet DPH. Tak je to napr. aj v prípade fakturovaného dodania grafických prác a reklamných letákov spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka, ktoré nebolo preukázané žiadnymi dôkazmi.

14. Uviedol, že bolo základnou povinnosťou žalobcu ako daňového subjektu preukázať, že má na vrátenie dane právny nárok. Následne správca dane je oprávnený a zároveň i povinný s využitím inštitútu daňovej kontroly zisťovať a preverovať základ dane alebo iné skutočnosti pre správne určenie dane alebo nároku na uplatnené vrátenie DPH. Ak správca dane vykonaným preverovaním preukázateľne spochybní deklarováný zdaniteľný obchod, bolo na daňovom subjekte, aby túto pochybnosť odstránil /vyvrátil/, inak nie je možné priznať nárok na vrátenie dane.

15. Krajský súd mal za to, že pochybnosti správcu dane a žalovaného sú založené na skutočnostiach, ktoré vyplynuli z dokazovania vykonaného správcom dane za účelom preverenia tvrdení žalobcu. Podľa jeho názoru správca dane správne zameral a rozšíril dokazovanie aj na skutočnosti, ktoré presahujú rámec právnej sféry vplyvu žalobcu, t. j. aj na právne vzťahy dodávateľa deklarovaneho na spornej faktúre, vrátane jeho dodávateľov.

16. Záverom konštatoval, že v prejednávanej veci dôkazné bremeno bolo na žalobcovi, ktorý si nárok na odpočet DPH zo sporných dokladov uplatnil, a preto bolo jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje v súlade so zákonnými podmienkami a v súlade so skutočnosťou. Správca dane následne verifikoval skutočnosti a doklady predložené žalobcom, od ktorého bolo možné spravodlivo požadovať preukazovanie len tých skutočností, ktoré mohol reálne ovplyvniť, lebo boli v jeho právnej sfére vplyvu, a na ktoré sa viaže jeho dôkazné bremeno. Správca dane v súlade s § 46 ods. 5 a 24 ods. 2 daňového poriadku vlastným aktívnym preverovaním a dokazovaním spochybnil dodanie predmetu nájmu fakturovaným dodávateľom, čím sa dôkazné bremeno presunulo na žalobcu, ktorý preukázané pochybnosti nevyvrátil. Argumentácia žalobcu založená na všeobecnom poukazaní na nevysporiadanie sa správcu dane, resp. žalovaného so všetkými jeho námietkami, bez toho, aby ich presne špecifikoval, nepostačujú na obranu z dôvodu neurčitého a všeobecného tvrdenia, preto krajský súd podľa § 190 SSP žalobu zamietol.

17. Žalobca v konaní nemal úspech, úspešným bol žalovaný, ktorému by podľa § 168 SSP prináležalo právo na náhradu trov konania. Žalovaný na súdnom pojednávaní výslovne uviedol, že si trovy konania v prípade úspechu neuplatňuje, a preto krajský súd o trovách konania rozhodol tak, že mu ich nepriznal.

II.

Kasačná sťažnosť žalobcu, vyjadrenie žalovaného

18. Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ v postavení žalobcu v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť z dôvodov uvedených v ustanovení § 440 ods. 1 písm. f), písm. g) a písm. h) SSP. Žiadal, aby kasačný súd rozsudok krajského súdu zmenil a zrušil rozhodnutia oboch správnych orgánov, resp. rozhodnutie žalovaného a priznal žalobcovi náhradu trov konania titulom zaplateného súdneho poplatku a trov právneho zastúpenia.

19. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti uviedol, že zo strany krajského súdu došlo k svojvoľnosti pri hodnotení dôkazov a tým aj k porušeniu práva na spravodlivý proces. Vo vzťahu k výkonu stavebných prác a opráv zo spisu podľa sťažovateľa vyplýva zhoda pri výpovedi pána A. (za spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka) a pána J. R. (subdodávateľ) ohľadne dodania fakturovaných prác, k potvrdeniu čoho došlo aj pri samotnom miestnom zisťovaní správcom dane. Podľa jeho názoru krajský súd tieto skutočnosti nebral do úvahy, keď vyhodnotil tieto výpovede za nedôveryhodné, pričom výpoveď svedka J. R. vyhodnotil za nedôveryhodnú iba preto, že do 31. októbra 2014 mal pozastavenú živnosť, čo vylučuje skutočný výkon stavebných prác pre spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka, resp. robí nereálnym možnosť vystavenia faktúr pre túto spoločnosť.

20. Sťažovateľ sa nestotožnil so závermi krajského súdu v otázke konštatovania príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti subdodávateľa R. vo vzťahu k Okresnému úradu, odboru živnostenského podnikania a vylúčením skutočného výkonu stavebných prác v objekte Hotela Magnus pre spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka. To, že J. R. ako subdodávateľ napriek pozastavenej živnosti vykonával stavebné práce pre spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka a za výkon svojich prác aj vystavil faktúry, nemôže mu byť podľa sťažovateľa na ujmu, keď nemal dôvod preverovať tieto skutočnosti, keďže objednané práce boli vykonané včas a s ich kvalitou bol žalobca spokojný. Za tieto práce spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka vystavila faktúry, ktoré žalobca aj uhradil.

21. Sťažovateľ uviedol, že krajský súd svoje rozhodnutie odôvodnil aj tým, cit.: „konateľ žalobcu pritom nemal vedomosť o skutočnom dodávateľovi prác a tovarov, resp. o subdodávateľskom spôsobe zabezpečenia rekonštrukcie Hotela Magnus“. V tejto súvislosti sťažovateľ konštatoval, že uvedený záver je v rozpore s vykonaným dokazovaním, keďže konateľ žalobcu Z. R. M. v zápisnici o ústnom pojednávaní z 28. júla 2015 uviedol, cit.: „To boli rekonštrukčné a opravárenské práce, nebolo potrebné stavebné povolenie. Všetky práce boli realizované v priestoroch hotela MAGNUS, Považská ulica v Trenčíne. Nevieťm o inom dodávateľovi ako FENICIA LLC. Práce boli vykonávané priebežne počas roku 2014, práce som zastavil vo februári 2015.“

22. Podľa sťažovateľa postavil krajský súd svoju konštatáciu na skutočnosti, že svedok A. sa ako zástupca dodávateľskej spoločnosti ani raz nezmienil vo svojich opakovaných výpovediach o pánovi J., zástupcovi spoločnosti ACCOM s.r.o. ako nájomcom Hotela Magnus, ktorý mal byť pre žalobcu organizátorom všetkých rekonštrukčných prác. Správca dane sa pri výsluchoch pána A. zameriaval na jeho vzťahy so subdodávateľmi a správcu dane nezaujímal vzťah medzi žalobcom a pánom A. (resp. spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka). Ďalej dôvodil, že pán J. nebol správcom dane ani predvolaný na výsluch, napriek tomu, že bol prítomný pri miestnom zisťovaní. Konateľ žalobcu splnomocnil na realizáciu rekonštrukčných prác svojho nájomcu (ACCOM s.r.o. - pána J.) a táto skutočnosť nebola žiadnym subjektom v daňovom konaní (a ani počas konania pred správnym súdom) spochybnená, prípadne sporná.

23. Z tohto dôvodu sťažovateľ ani nemal vedomosť o tom, že je jeho povinnosťou vyvrátiť akúkoľvek pochybnosť tohto druhu a reagovať na pochybnosti správcu dane, žalovaného a krajského súdu. Podľa

jeho názoru pokiaľ sa táto okolnosť začala javiť spornou, mal byť vypočutý pán J., ktorý ako zástupca ACCOM s.r.o. dielo pre žalobcu od spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka zabezpečil, resp. iné osoby. Výsluch pána J. navrhol aj právny zástupca žalobcu na ústnom pojednávaní pred krajským súdom dňa 22. novembra 2016, avšak krajský súd sa s týmto návrhom na doplnenie dokazovania nijako nevyporiadal.

24. V ďalšom sťažovateľ uviedol, že vo vzťahu k dodaniu grafických prác a letákov sa v odôvodnení rozsudku krajského súdu niekoľkokrát spomína výpoveď R. A., ktorý uviedol, že na výrobe a tlači časti grafických prác a letákov sa podieľal osobne, žalobca odovzdal správcovi dane aj fotodokumentáciu, ktorá preukazovala dodanie objednaných letákov a grafických prác, čo však krajský súd nevzal do úvahy, resp. opomenul pri vyhodnotení dokazovania, keďže v bode 46 odôvodnenia rozsudku uviedol, že okrem faktúr a dokladov o ich úhrade žalobca nepredložil žiadne ďalšie dôkazy na podporu svojich tvrdení.

25. Sťažovateľ konštatoval, že správca dane počas celého daňového konania nespochybnil dodanie grafických prác a letákov spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka a krajský súd nemal na základe čoho dospieť bez ďalšieho k záveru, že rozhodnutia orgánov verejnej správy majú oporu vo vykonanom dokazovaní a v náležite zistenom skutkovom stave. Podľa sťažovateľa došlo k protirečivému a svojvoľnému vyhodnoteniu dôkazov, na základe čoho dospel krajský súd k nezákonnému rozhodnutiu, keď nedostatočne preskúmal postupy správcu dane a žalovaného. Týmto postupom došlo zo strany krajského súdu podľa sťažovateľa k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces.

26. K reklamným billboardom žalovaný uviedol, že predložil správcovi dane fotodokumentáciu zachytávajúcu reklamnú kampaň na billboardoch umiestnených na území SR, ktorú zabezpečovala spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka. Správcovi dane bola zo strany spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka predložená aj Zmluva o prenájme reklamného zariadenia „billboardov“ so subdodávateľom - spoločnosťou PAOLINO GRANDO s.r.o. Konateľ spoločnosti PAOLINO GRANDO s.r.o. J. M. v čestnom prehlásení z 23. októbra 2015 uviedol, že v období roku 2014 spoločnosť PAOLINO GRANDO s.r.o. poskytovala služby FENICIA LLC., organizačná zložka. Napriek čestnému prehláseniu p. J. M., ktorý vyslovene potvrdil vykonanie služieb pre FENICIA LLC., organizačná zložka, nedošlo zo strany krajského súdu k doplneniu dokazovania za účelom odstránenia pochybností v postupe orgánov verejnej moci.

27. Podľa názoru sťažovateľa, krajský súd v otázke hodnotenia dôkazov správcom dane a žalovaným nedostatočne preskúmal žalobcom namietaný postup orgánov verejnej moci, a aj z tohto dôvodu došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces.

28. Ďalej dôvodil, že vo vzťahu k zabezpečeniu opráv PC siete nebolo zo strany správcu dane vykonávané žiadne dokazovanie a taktiež rozhodnutie žalovaného neuvádza žiadne pochybnosti k vzniku zdaniteľného plnenia na strane spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka. Počas miestneho zisťovania p. J. (správca objektu) oboznámil pracovníčky Daňového úradu so vzniknutou poruchou, ako aj so skutočnosťou, že opravu PC siete zabezpečovala FENICIA LLC., organizačná zložka. Keďže správca dane ohľadne zabezpečenia opráv PC siete nevykonával žiadne dokazovanie, žalobca považoval túto otázku za nespornú.

29. K sťažnostnej námietke nesprávneho právneho posúdenia veci krajský súd uviedol, že žalobca nespĺnil všetky podmienky uvedené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH. Podľa názoru sťažovateľa krajský súd na jednej strane konštatoval, že existenciu zdaniteľného plnenia správca dane nespochybnil, avšak z dôvodu, že dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka podľa hodnotenia správcu dane nevznikla daňová povinnosť (pretože spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka nevedela preukázať svoju činnosť), preto nedošlo k založeniu nároku žalobcu na odpočet DPH uvedenej na faktúrach od spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka.

30. Nakoľko zo strany iného platiteľa (FENICIA LLC., organizačná zložka) došlo k uplatneniu dane voči

žalobcovi, a následne zo strany žalobcu došlo aj k úhrade faktúr dodávateľskej spoločnosti podľa jeho názoru niet pochybností o tom, že podmienky stanovené v § 49 ods. 1 a 2 písm. a) zákona o DPH, na splnenie ktorých sa zo zákona viaže nárok na odpočet DPH boli zo strany žalobcu bez výhrad správcu dane splnené. Jediný dôvod, pre ktorý správca dane nepovažoval zákonné podmienky pre nárok na odpočet DPH zo strany žalobcu splnené, bol dôvod na strane dodávateľskej spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka a nie na strane žalobcu. Správca dane, ako aj žalovaný a krajský súd zhodne poukazovali na skutočnosti, ktoré sa v zásade týkali iného daňového subjektu, za ktoré zodpovedá iný daňový subjekt, a týmito skutočnosťami odôvodňovali svoje rozhodnutia.

31. Bránil sa, že vzhľadom k tomu, že objednané služby boli zo strany dodávateľa aj reálne vykonávané, a navyše žalobca bol s úrovňou poskytnutých služieb aj spokojný, nemal dôvod na to, aby pátral po subdodávateľoch spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka, resp. aby sledoval a kontroloval obstarávacie procesy u iných subjektov.

32. Ďalej sťažovateľ poukázal na skutočnosť, že uniesol dôkazné bremeno. Podľa jeho názoru nemôže niesť zodpovednosť za konanie iného daňového subjektu a nemôže „doplatiť“ na dôkaznú núdzu iného daňového subjektu a porušovanie povinností zo strany iného daňového subjektu tým, že mu správca dane neuzná nárok na odpočet DPH, hoci žalobca splnil všetky zákonné povinnosti, ktoré zakladajú nárok na odpočet DPH.

33. Žalobca mal za to, že v dôsledku nesprávnej interpretácie ust. § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH dospel krajský súd k nesprávnemu právnemu názoru.

34. V kasačnej námietke týkajúcej sa odklonu od ustálenej rozhodovacej praxe najvyššieho súdu sťažovateľ poukázal na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 3SŽf/1/2011 z 15. marca 2011 a sp. zn. 3SŽf/1/2010 z 19. augusta 2010 týkajúcich sa problematiky dôkazného bremena.

35. K podanej kasačnej sťažnosti sa vyjadril žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení z 10. februára 2017, v ktorom uviedol, že nie je oprávnený vyjadrovať sa k postupu a rozhodovacej činnosti krajského súdu. V ostatnom žalovaný naďalej v plnom rozsahu trval na skutočnostiach a záveroch uvedených ako v žalobou napadnutom rozhodnutí, tak aj vo svojom stanovisku k žalobe. Žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného ako aj jemu predchádzajúce prvostupňové rozhodnutie správcu dane považoval za vydané v súlade s platnými právnymi predpismi.

36. Správca dane na základe vykonaného dokazovania spochybnil, že spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka bola reálne dodávateľom všetkých zdaniteľných obchodov - tovarov a služieb fakturovaných žalobcovi na základe faktúr vystavených uvedenou spoločnosťou, teda aj grafických prác a letákov. O uvedených pochybnostiach správcu dane bol žalobca oboznámený správcom dane pri ústnych pojednávaniach uskutočnených dňa 28. júla 2015 (Zápisnica o ústnom pojednávaní číslo 20577758/2015) a dňa 21. augusta 2015 (Zápisnica o ústnom pojednávaní číslo 20710501/2015).

37. K tvrdeniu sťažovateľa, že rozhodnutie žalovaného neuviedlo žiadne pochybnosti k vzniku zdaniteľného plnenia na strane spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka ohľadne zabezpečenia opráv PC siete a že žalobca považoval túto otázku za nespornú, žalovaný uviedol, že v rozhodnutí sú uvedené závery žalovaného týkajúce sa spochybnenia dodávok služieb - opráv PC siete práve spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka a na strane 11 je uvedené aj odôvodnenie týchto záverov žalovaného.

38. Správca dane vykonaným dokazovaním preveril všetky dodávateľské faktúry vystavené spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka, z ktorých si žalobca v kontrolovaných zdaňovacích obdobiach uplatnil odpočítanie dane z pridanej hodnoty.

39. Ďalej uviedol, že tvrdenie žalobcu, že existenciu zdaniteľného plnenia pred krajským súdom už správca dane nespochybňoval ani vo vzťahu k stavebným prácam a ani vo vzťahu k ďalším dodaným

službám, je podľa jeho názoru zavádzajúce. Správca dane existenciu zdaniteľných obchodov nespochybňoval ani počas výkonu daňovej kontroly, ani v následnom vyrubovacom konaní. Správca dane spochybnil dodanie predmetných zdaniteľných obchodov práve spoločnosťou FENICIA LLC., organizačná zložka, ktorá je uvedená ako dodávateľ na dodávateľských faktúrach predložených žalobcom správcovi dane.

III.

Konanie pred kasačným súdom

40. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky konajúci ako kasačný súd (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 492 ods. 1 SSP preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná.

41. Vo veci rozhodol bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 455 SSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu.

42. Najvyšší súd z predloženého spisového materiálu krajského súdu ako aj žalovaného zistil, že Daňový úrad Trenčín, pobočka Prievidza vykonal u daňového subjektu (žalobcu) MAGNUS gallery s.r.o., Hurbanovo námestie 1458/46, 972 01 Bojnice, IČO: 36 665 398, DIČ: 2022230221, IČ DPH: SK2022230221 daňovú kontrolu na zistenie oprávnenosti nároku na vrátenie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie I. štvrťrok 2014, ktorá bola rozšírená na apríl až august 2014. O výsledku daňovej kontroly bol spísaný Protokol č. 20743061/2015 z 27. augusta 2015 (ďalej len „Protokol“), ktorý bol spolu s Výzvou na vyjadrenie sa k zisteniam uvedeným v protokole č. 20744660/2015 z 28. augusta 2015 doručený daňovému subjektu dňa 2. septembra 2015, ku ktorému sa nevyjadril.

43. Správca dane v kontrolovanom zdaňovacom období I. štvrťrok 2014 nepriznal platiteľovi nárok na odpočítanie dane z pridanej hodnoty uvedenej v predložených záznamoch DPH, z dodávateľských faktúr za dodanie tovarov a služieb (oprava obvodových múrov, zabezpečenie reklamných bilbordov a letákov, opráv PC siete, grafických prác, výroby tlačovín, stavebná oprava izieb č. 119, 101, 133, 116, 102, 114, dlažba vonkajšia mrazuvzdorná) v celkovej výške 12.646,76 Eur, ktoré mala dodať spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka, Ružová dolina 6, 821 08 Bratislava, IČO: 46 227 130, IČ DPH: SK 4020329236. Výsledkom kontroly bolo zistenie porušenia ust. § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH tým, že neboli splnené podmienky pre uplatnenie práva na odpočítanie dane z prijatých dodávok tovarov a služieb.

44. Po skončení daňovej kontroly správca dane rozhodnutím č. 20934201/2015 z 5. októbra 2015 vyrubil platiteľovi dane rozdiel dane v sume 12.646,76 Eur, ktoré bolo doručené platiteľovi dane dňa 13. októbra 2015. Po podaní odvolania žalobcom, žalovaný potvrdil rozhodnutie správcu dane rozhodnutím, ktoré je predmetom súdneho prieskumu.

IV.

Právne predpisy a právne názory Najvyššieho súdu SR

45. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

46. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

47. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne súdy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb

zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

48. Podľa § 3 ods. 2 daňového poriadku, správca dane postupuje pri správe daní v úzkej súčinnosti s daňovým subjektom a inými osobami a poskytuje im poučenie o ich procesných právach a povinnostiach, ak tak ustanoví tento zákon. Správca dane je povinný zaoberať sa každou vecou, ktorá je predmetom správy daní, vybaviť ju bezodkladne a bez zbytočných prieťahov a použiť najvhodnejšie prostriedky, ktoré vedú k správne určeniu a vyrubeniu dane.

49. Podľa § 3 ods. 3 daňového poriadku, správca dane hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliada na všetko, čo pri správe daní vyšlo najavo.

50. Podľa § 24 ods. 1 daňového poriadku, daňový subjekt preukazuje

- a) skutočnosti, ktoré majú vplyv na správne určenie dane a skutočnosti, ktoré je povinný uvádzať v daňovom priznaní alebo iných podaniach, ktoré je povinný podávať podľa osobitných predpisov,
- b) skutočnosti, na ktorých preukázanie bol vyzvaný správcom dane v priebehu daňovej kontroly alebo daňového konania,
- c) vierohodnosť, správnosť a úplnosť evidencií a záznamov, ktoré je povinný viesť.

51. Podľa § 24 ods. 2 daňového poriadku, správca dane vedie dokazovanie, pričom dbá, aby skutočnosti nevyhnutné na účely správy daní boli zistené čo najúplnejšie a nie je pritom viazaný iba návrhmi daňových subjektov.

52. Podľa § 24 ods. 3 daňového poriadku, správca dane preukazuje skutočnosti o úkonoch vykonaných voči daňovému subjektu, ktoré sú rozhodné pre správne určenie dane. Nie je potrebné dokazovať skutočnosti všeobecne známe alebo známe správcovi dane z jeho činnosti.

53. Podľa § 24 ods. 4 daňového poriadku, ako dôkaz možno použiť všetko, čo môže prispieť k zisteniu a objasneniu skutočností rozhodujúcich pre správne určenie dane a čo nie je získané v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi. Ide najmä o rôzne podania daňových subjektov, svedecké výpovede, znalecké posudky, verejné listiny, protokoly o daňových kontrolách, zápisnice o miestnom zisťovaní a obhliadke, povinné záznamy a evidencie vedené daňovými subjektmi a doklady k nim.

54. Podľa § 25 ods. 4 daňového poriadku, ak vypovedá svedok, daňový subjekt alebo jeho zástupca má právo byť prítomný pri jeho vypočutí a klásť mu otázky. Správca dane je povinný o výsluchu svedka včas písomne vyrozumieť daňový subjekt alebo jeho zástupcu.

55. Podľa § 49 ods. 1 zákona o DPH, právo odpočítať daň z tovaru alebo zo služby vzniká platiteľovi v deň, keď pri tomto tovare alebo službe vzniká daňová povinnosť.

56. Podľa § 49 ods. 2 písm. a) zákona o DPH, platiteľ môže odpočítať od dane, ktorú je povinný platiť, daň z tovarov a služieb, ktorú použije na dodávky tovarov sa služieb ako platiteľ s výnimkou podľa odsekov 3 a 7. Platiteľ môže odpočítať daň, ak je daň voči nemu uplatnená iným platiteľom v tuzemsku z tovarov a služieb, ktoré sú alebo majú byť platiteľovi dodané.

57. Podľa § 51 ods. 1 písm. a) zákona o DPH, právo na odpočítanie dane podľa § 49 môže platiteľ uplatniť, ak pri odpočítaní dane podľa § 49 ods. 2 písm. a) má faktúru od platiteľa vyhotovenú podľa § 71 zákona o DPH.

58. Predmetom kasačného konania je rozsudok krajského súdu, ktorým súd zamietol žalobu, ktorou žalobca žiadal zrušenie napadnutých rozhodnutí daňových orgánov, konkrétne rozhodnutia správcu dane č. 20934201/2015 z 5. októbra 2015, ktorým vyrubil platiteľovi dane rozdiel dane v sume 12.646,76 eur

a rozhodnutia žalovaného č. 100015525/2016 z 5. januára 2016, ktorý predmetné rozhodnutie potvrdil. Oba daňové orgány po vykonanej daňovej kontrole dospeli k záveru o nesplnení podmienok žalobcom na priznanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty z jednotlivých žalobcom predložených faktúr.

59. Podľa názoru kasačného súdu sa krajský súd náležitým a vyčerpávajúcim spôsobom vysporiadal so všetkými žalobnými námietkami žalobcu, ktoré sú totožné s kasačnými námietkami. V tomto smere kasačný súd poukazuje na skutkové a právne argumenty a závery krajského súdu, s ktorými sa stotožňuje a preto nebude opakovať pre účastníkov konania známe skutočnosti. Pre doplnenie uvádza nasledovné dôvody:

60. Podľa názoru kasačného súdu sa správne orgány vecou dôkladne zaoberali, pričom najmä správca dane vykonal vo veci rozsiahle dokazovanie, aj v rámci medzinárodného dožiadania s Českou republikou. Nie je možné tvrdenie, že by vedenie daňového konania a spôsob vykonávania dokazovania boli v rozpore so zásadou spravodlivého procesu. Správne rozhodnutia obsahujú dostatok relevantných dôvodov, a preto ich nemožno považovať za nepreskúmateľné. Postupom správnych orgánov taktiež nebola odňatá žalobcovi ako účastníkovi daňového konania možnosť konať pred týmito orgánmi, pričom správca dane hodnotil dôkazy podľa svojej úvahy a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom prihliadal na všetko, čo v daňovom konaní vyšlo najavo.

61. Správca dane dôsledne postupoval podľa zákona o správe daní, ktorý je procesnou právnou normou, prostredníctvom ktorej správca dane a daňové subjekty vykonávajú úkony na dosiahnutie relatívne spoločného cieľa - správne určiť a vybrať daň v súlade s hmotnoprávnymi predpismi (daňovými zákonmi), určuje pravidlá postupu správcu dane v daňovom konaní na jednej strane a na strane druhej určuje povinnosti a priznáva práva daňovému subjektu. Je teda v tomto zmysle zárukou zákonného postupu správcu dane a ochrany práv a právom chránených záujmov daňových subjektov.

62. Sťažovateľ v kasačnej sťažnosti uplatňoval tri kasačné námietky. V prvom rade nesúhlasil so záverom správcu dane o neposkytnutí služieb hlavným dodávateľom spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka, nakoľko podľa jeho názoru správca dane vykonaným dokazovaním nespochybnil dodanie vyúčtovaných služieb a v dôsledku tohto postupu došlo aj zo strany krajského súdu k svojvoľnému vyhodnoteniu dôkazov, čo malo za následok porušenie práva žalobcu na spravodlivý proces.

63. Sťažovateľ v podanej kasačnej sťažnosti namietal, že správca dane pred krajským súdom už nespochybnoval existenciu zdaniteľného plnenia ani vo vzťahu k stavebným prácam a ani vo vzťahu k ďalším dodaným službám (grafické práce, reklamné služby, letáky, tlačoviny, oprava PC siete).

64. K vyššie uvedenému tvrdeniu sťažovateľa kasačný súd uvádza, že správca dane v rámci daňovej kontroly nespochybnil realizáciu rekonštrukčných a opravárenských prác, či dodanie grafických prác a letákov, ani zabezpečenie reklamných billboardov, či opravu PC siete, spochybnil, že tieto služby dodala spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka. V rámci preverovania poskytnutých služieb je správca dane oprávnený preverovať aj pôvod poskytnutých služieb a v tomto smere preveriť aj dodávateľov, resp. subdodávateľov spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka, ak je to potrebné na odstránenie vzniknutých pochybností, ako správne uviedol aj krajský súd.

65. Za tým účelom vykonal správca dane rozsiahle dokazovanie vrátane medzinárodnej výmeny informácií. Okrem dodávateľa J. R., ktorého správca dane vypočul, preveril aj spoločnosť PAOLINO GRANDO s.r.o., kde vykonal výsluch konateľa spoločnosti J. M.. Oba tieto daňové subjekty nevedeli preukázať poskytnutie služieb spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka (vykonanie stavebných prác, prenájom billboardov). Krajský súd správne vyhodnotil aj čestné vyhlásenie konateľa J. M., ktoré nemá dôkaznú silu, t. j. nemožno ním nahradiť dôkaz, preto na neho neprihliadal, čo rovnako správne vyhodnotil aj krajský súd.

66. Taktiež ani spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka nevedela preukázať poskytnutie služieb

žalobcovi z dôvodu krádeže jej účtovníctva a poruchy na počítačovej sieti. Aj napriek skutočnosti, že ide o objektívne dôvody, žalobca okrem faktúr a dokladov o zaplatení, predložil len fotodokumentáciu a ako už vyššie uviedol kasačný súd, potvrdzuje to len realizáciu stavebných, opravárenských prác a ostatných služieb, nie však skutočnosť, že tieto služby skutočne aj poskytla spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka.

67. Kasačný súd dáva do pozornosti, že musí byť aj v záujme žalobcu ako podnikateľského subjektu, aby sám preukázal, že vynaložil a prijal všetky rozumné opatrenia s odbornou starostlivosťou vyplývajúcou z jeho podnikateľskej činnosti, aby zabránil tomu, že reálne uskutočnenie diela bude spochybnené. Žalobca ako podnikateľský subjekt má byť dostatočne oboznámený so svojimi povinnosťami daňovníka vo vzťahu k správcovi dane, ktoré vyplývajú z daňových zákonov (plnenie daňových povinností je jedna z podstatných podmienok podnikania). Dá sa preto oprávnené očakávať od daňovníka vedomosť o tom, že má v zmysle daňových predpisov preukázať pri predpokladanej daňovej kontrole, že k zdaniteľnému plneniu skutočne došlo a taktiež musí vedieť preukázať, kto uvedenú službu skutočne aj reálne poskytol.

68. Krajský súd dospel k správne mu záveru, keď uviedol, že spoločnosť FENICIA LLC., organizačná zložka nemohla v 1. štvrtroku 2014 reálne dodať žalobcovi zdaniteľné plnenie, existenciu ktorého správca dane nespochybňoval, nevznikla jej z tohto dôvodu daňová povinnosť (ale len formálne z dôvodu uvedenia na faktúre), ktorá by následne zakladala nárok žalobcu na odpočet DPH uvedenej na faktúrach od spoločnosti FENICIA LLC., organizačná zložka ako dodávateľa tovaru a služieb.

69. Vzhľadom na vyššie uvedené, považoval kasačný súd aj námietku sťažovateľa o nesprávnom právnom posúdení veci krajským súdom za neodôvodnenú.

70. K námietke rozloženia dôkazného bremena sa kasačný súd viackrát vyjadril vo svojej rozhodovacej činnosti. Sťažovateľ síce poukázal na rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 3Sžf/1/2011 a sp. zn. 3Sžf/1/2010, v tejto súvislosti sa však senát kasačného súdu prikláňa k neskoršej rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, konkrétne poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 8 Sžf 6-7/2014 z 26. marca 2015, ktorý sa opiera aj o rozhodovaciu činnosť ústavného súdu, z ktorého vyplýva, že: „Splnenie podmienok na uplatnenie práva na odpočítanie dane preukazuje platiteľ, pričom splnenie uvedených podmienok nespočíva len v ich formálnej deklarácii, predložení dokladov s predpísaným obsahom. Doklady musia mať povahu faktu, musia byť vystavené na materiálnom podklade a ako právna skutočnosť aj preukázané. Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR vo veci sp. zn. 2Sžf/4/2009 <. z 23.06.2010 v spojení s rozhodnutím Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 78/2011-17 <. z 23.02.2011, z odôvodnenia ktorého vyplýva, že: „Dôkazné bremeno je na daňovom subjekte (§ 29 ods. 8 <. v spojení s § 49 ods. 2 <., § 51 <. zákona č. 222/2004 Z. z. <. o DPH). Primárne je nevyhnutné uniesť dôkazné bremeno na strane daňového subjektu, ktorý disponuje svojim právom uplatniť si za zákonom stanovených a splnených podmienok nárok na odpočet dane z pridanej hodnoty (je iniciátorom odpočítania DPH), a ktorý si aj tento nárok uplatnil; preto je jeho povinnosťou preukázať, že nárok si uplatňuje odôvodnene a za zákonom stanovených podmienok. Dokazovanie zo strany správcu dane slúži až na následnú verifikáciu skutočností a dokladov predkladaných daňovým subjektom. Ak daňový subjekt, na ktorom leží dôkazné bremeno, svoje tvrdenia spoľahlivo nepreukáže, nemôže byť nárok na odpočet DPH uznaný ako oprávnený“.

71. Sťažovateľ tiež namietal nevypočutie zástupcu spoločnosti ACCOM s.r.o. pána J., ktorý je nájomcom žalobcovho hotela MAGNUS, Považská ulica v Trenčíne, ktorý bol prítomný aj pri miestnom zisťovaní v hoteli. Uviedol, že jeho právny zástupca navrhol výsluch pána J. na ústnom pojednávaní pred krajským súdom dňa 22. novembra 2016, avšak krajský súd sa s týmto návrhom nevysporiadal. K uvedenému poukazuje kasačný súd na zásadu koncentrácie konania, keď návrhy na vykonanie dokazovania má možnosť daňový subjekt predkladať v rámci daňového konania, vrátane odvolacieho daňového konania, kde bol žalobca nečinný, ako už konštatoval kasačný súd. Zo zápisnice z ústneho pojednávania z 22. novembra 2016 nevyplýva, že právny zástupca žalobcu skutočne navrhol výsluch

tohto svedka.

72. Kasačný súd poukazuje aj na pasivitu sťažovateľa, ktorý sa výsluchu svedkov nezúčastňoval, čím nevyužil svoje právo klásť svedkom otázky, ktoré mu priznáva vyššie citované ust. § 25 ods. 4 daňového poriadku, a nevyjadril sa ani k zisteniam uvedeným v protokole č. 20744660/2015 z 28. augusta 2015, ktorý bol daňovému subjektu riadne doručený dňa 2. septembra 2015.

73. Ďalej kasačný súd poukazuje aj na zásadu objektívnej pravdy, ktorá ovláda daňové konanie a ktorá nepredstavuje absolútnu povinnosť správcu dane viesť dokazovanie dovtedy, pokiaľ sa bez pochyb nepreukáže a nepotvrdia tvrdenia daňového subjektu ohľadne ním, v daňovom priznaní uvádzaných a správcom dane preverovaných skutočností, nakoľko daňové konanie nie je konaním vyhľadávacím. Preto je na správcovi dane vykonávaným dokazovanie a jeho úvaha, aké dôkazy vykoná, akým spôsobom dokazovanie doplní, akú hodnovernosť, dôkaznú silu a schopnosť zvrátiť závery vyplývajúce z realizovaného dokazovania z nich vyvodí, a to predovšetkým s prihliadnutím na skutočnosti a dôkazy vyplývajúce zo zistení, ktoré už má správca dane v priebehu konania k dispozícii.

74. Za týchto skutkových okolností napadnuté rozhodnutie žalovaného je i podľa názoru kasačného súdu vydané na základe riadne a dostatočne zisteného skutkového stavu zákonne vykonaným a hodnoteným dokazovaním, preto nebolo porušené ani právo žalobcu na spravodlivý proces.

75. Po preskúmaní veci kasačný súd konštatuje, že neboli zistené žiadne porušenia zásad daňového konania, pričom daňové orgány vykonali riadne dokazovanie a žalovaný prihliadol na všetko, čo vyšlo v daňovom konaní najavo. Zároveň neboli sťažovateľom vznesené iné námietky, ktoré by spochybnili vecnú správnosť rozsudku krajského súdu a ktorými by sa už nezaoberal krajský súd.

76. Z vyššie uvedených dôvodov a citovaných zákonných ustanovení, Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že námietky uvedené v žalobe neodôvodňujú zrušenie napadnutého rozhodnutia. Postup žalovaného, ako aj preskúmané rozhodnutie boli v súlade so zákonom, keď žalovaný konštatoval nesplnenie podmienky v ust. § 49 ods. 1 a ods. 2 písm. a) zákona o DPH na priznanie nadmerného odpočtu dane z pridanej hodnoty, a preto súd kasačnú sťažnosť podľa ustanovenia § 461 SSP vo výroku I zamietol.

77. O náhrade trov kasačného konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo výroku II tak, že sťažovateľovi, ktorý v tomto konaní nemal úspech, ich náhradu nepriznal (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 167 ods. 1 SSP) a žalovanému ich nepriznal, lebo to nemožno spravodlivo požadovať (§ 467 ods. 1 SSP a analogicky podľa § 168 SSP).

78. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.